

Fábián Tibor

Zuhanás

Tudom, hogy ez csak álom, tudom, hogy túlélem, nem zúzom halálra magam a mélyben, mégis minden alkalommal rettegve tartok a becsapódástól.

Néhány pillanat az egész. Néhány rémisztő pillanat. Rémálom, aminek nincs sem eleje, sem vége. Csak a zuhanás van. Ami annyira valóságos, hogy a hatása alá gyűr. Éppen ezért ilyenkor elképzelhetetlen a hideg fej, amely kívülről szemléli az eseményeket, amely azzal nyugtatja magát: nyugi, ez csak egy rossz álom! Nem. Itt csak a zuhanás van, meg a vele járó iszonyat és halálfélelem. Ez a néhány pillanattig tartó jeges rémület, ami nem sok ugyan, de mégis úgy sok, ahogy van.

Mindig ugyanonnan zuhanok. A Tasádon átívelő kis gyalogos hídról, amelyen ezerszer is átmentem, előbb óvodába, később iskolába sietve, majd ráérősen hazaballagva. A híd állandó megállóhelyünk. Társaimmal rádőlünk a korlátra és néhány percre elidőzünk, bámuljuk a víz folyását. Minden nap kíváncsian érkezünk. Vajon ma melyik arcát mutatja nekünk a Tasád? Vajon látunk-e odalent halakat? Mekkora a víz? Lehet-e benne horgászni? Esőzés után az áradást csodáljuk, tartva a lábunk alatt hömpölygő, sokszorosára duzzadt vízmennyiségtől, a kávébarnára változott patak bömbölő haragjától, rohanó erejétől.

A meder két oldalát összekötő híd egy egyszerű betonlap, két oldalán

bordóra festett vascsövekkel. Vele párhuzamosan szélesebb, tekintélyesebb társa fogadja az országút forgalmát. Kedvenc játszóhelyünk a patak, meg a környező rétek és legelők. Hazafelé elidőzünk a hídon, a bátrabbak kihajolnak, csimpaszkodnak a korlát vascsövein. Fitogtatják vakmerőségüket.

Az én bátorságom nem elég ehhez. Esetleg egy óvatosan előrehajoló könnyöklés a korláton. Az még belefér.

Közvetlenül a híd után egy kissé kiszélesedik a meder. De ez még így is csak egy szerény patakocska. Ez a partszakasz első horgászásom helyszíne. Gyermeki megdicsőülés, magunk gyártotta pecabottal. Paszulykaró, cernára fűzött parafadugó, behajlított gombostű, amin a ganéból kiásott piros giliszta csücsül. Két apró küllő a zsákmányunk.

Öcsémmel az országút szélén vonulunk, mint egy győztes csatából érkező sereg, amelynek a szűk járda most nem elég, mint a szürke, iskolatáskás hétköznapiakon. Egymás szavába vágva ecseteljük az élményt. Halat fogtunk! Anyuka majd megsüti! Csak nehogy a tyúkoknak adja! Isten ments! Ez a mi zsákmányunk, a mi jól megérdemelt vacsoránk!

Persze a lisztben megforgatott halacskaeledel a fél fogunkra sem elég, de mi mégis majd kicsattanunk az örömtől és a büszkeségtől. Innentől kezdve ez a híd előtti partszakasz különleges jelentőséggel bír számunkra. Mindig

úgy gondolunk rá: a hely, ahol az első halakat fogtuk. Ma is ez jut eszembe róla.

Aztán ebbe a gyerekboldogságba belerondít egy álom. Ami újra és újra visszatér. A zuhanás. A hidat soha nem látom ilyenkor, csak valami tejfehér ködöt, aminek az alján fenyegetően vár a Tasád kavicsos medre. Nem látom és mégis tudom, érzem, hogy onnan, a kishídról zuhanok éppen. Minden bizonnyal valami lélekbe gyűrődött félelem kreálta ezt az álmot. Jaj, csak ne hogy lezuhanjak! Nehogy magával ragadjon a cikóriakávészórás!

Ezt a szorongó félelmet hordozom haza naponta, az óvodás, majd az iskolás táskába gyömszölve, a szünetekben elmajszolt zsiroskenyér és savanykás alma helyén. Ezzel a bennem lappangó félelemmel hajtom álomra a fejem, és ez a félelem jelenik meg filmszalagként pörgő álmokképekben. Méghozzá olyan valóságként, ahogy egy zuhanást megélhet valaki.

Az álom után rövid időre megébredek, majd néhány megkönnyebbült pillanat után becsukom a szemem. Túléltem! Tudom persze, nem ez a zuhanás volt a végső. És mégis, másnap, amikor újra áthaladok a hídon, már eszembe sem jut az álom. Ismét elfog a kíváncsiság, gyönyörködve nézem, hallgatom a víz csobogását a kövek között. Tekintetem halak után kutat. A régi pecázós helyünkhöz egy darabig még hű maradok, de aztán megyek tovább, új helyeket találni, mert a horgász már csak ilyen, időnként tovább áll. Sokáig vár türelemmel, aztán egyszer csak elfogy a béketűrése, ilyenkor összeszepakja a holmiját és halad tovább, jobb helyeket keresni.

Minden nap megállok a hídon. Mindig meglátok odalent valamit, ami megragadja a tekintetem. Valami újat vagy valami ugyanazt. Aztán megyek is tovább. A zuhanástól való félelem pedig, mint valami láthatatlan, titokzatos lény, a táskámba rejtőzik és jön velem. Jön, hogy éjszaka magával rántson a hídról. Hogy megint azt álmodjam, a tejfehér ködben eltűnik a lábam alól a szilárd talaj, és már semmi sem biztos, semmi sem valóságos. Az élet sem az.

A félelem-szörnyek változatosak. Nehogy ráunjon a rettegő. Így az is előfordul, hogy egy nagy áradás magával ragadja a hidat, természetesen éppen akkor, amikor keresztül akarok rajta menni. Görcsösen kapaszkodom a korlátba, és egy hang sem jön ki a torkomon. A híd a megvadult Tasád barna, habos vizén forog, táncol és sebesen rohan a folyó irányába.

Ilyen álmokkal látogat engem a híd. Rettegést ültet a szívembe. Az attól való folytonos rettegést, hogy nem érem el a túlsó partot, csak a mélybe vezet az út, és semmi sem biztos. Hogy kis világom patakjának tajtékos haragja magával ragad, én pedig képtelen vagyok szabadulni tőle.

Napközben, a valóságban a híd és környezete csendes, békés arcát mutatja. Nem kell félnem tőle. Nyugodtan megállhatok, rákönyökölve a rozsdásodó korlátra, hallgatva a patak csörgedezésének muzsikáját. Éjszaka viszont gyakran átváltozik szörnyeteggé, életem kísértőjévé, ami uralkodik felettem, el akar veszejteni. Megkínoz, hogy aztán rettegésemet látva arcomba röhögjön.

Ilyen furcsa, titokzatos kettősséggel telnek az évek. A híd nappal összeköt az óvodával, az iskolával. A túlsó part-

tal. Látnom engedi a Tasád messziről érkező és a Körösbe tartó medrét, csodálatos vízvilágát; éjszaka pedig rám

ijeszt, ledob magáról és hagyja, hogy zuhanjak, elveszek, elmerüljek a zavaros habok között.

Alattam némán hömpölyög a Duna

Indulás este nyolckor. Tizenhat személyes kisbusz, szűk, kényelmetlen székek, valahogy csak kibírjuk Pestig. Muszáj. Menni kell. Várnak a vizsgák. Nem lehet halasztani folyton. Teljen az index.

A mikrobusz elindul, kezdetét veszi a három és félórás órás utazás. Az ülés feletti kislámpa sápadt fényénél erőltetem a szemem. Ilyenkor csak tanulni-valót viszek magammal. Szívem szerint könyvet, újságot bújnék, de a lelkiismeret őrt áll, nem engedi. Holnap délelőtt vizsgáznom kell. Az indexben még sok az üres rubrika...

Majd holnap, hazafelé, ha megvan-nak a jegyek, majd akkor lehet lapokat venni, boldog elégedettséggel olvasgatni. Ha meg elvágna, nincs mese, hazafelé is abrakolni kell. Önostorozás helyett ez lesz a méltó büntetés.

A busz már rég átgurult a határon, az Alföldön robogunk. Alattunk hangosan bűg a motor, elől zene szól, odakint már a sötét uralja a tájat. Időnként kisebb-nagyobb települések váltják egymást. Még mindig erőltetem a szemem. Ceruzával dolgozom. Megjelölöm a fontosabb részeket. Egy idő után már majdnem minden alá van húzva. Mindegy, csak megragadjon va-

lami a fejben. Holnap délelőtt jó lenne valamire emlékezni...

Egy benzinkútnál pihenőt tartunk. Leugrom a buszról, megmozgatom elgémberedett lábaim. Magányosan sétálgatok és szendvicset majszolok. Rutinos utazó vagyok. Évek óta jövök-megyek ezzel a járattal. Hol kora reggel, hol pedig este. Fárasztó a hosszú út, de még fiatal vagyok, bírom.

Haladunk tovább, lassan telnek az órák. Időben vagyunk. A lámpát már rég lekapcsoltam. Elég volt. Talán még a vonaton előveszem a vizsgaanyagot. Ott amúgy is világos lesz, nyugodtan tanulhatok majd. Már csak azért is, nehogy elaludjak és valahol másutt ébredjek fel.

Végre megérkezem. Eddig tartott a türelemjáték, most kezdődik az utolsó járatért való rohanás. Először a metró-alagútban. Hátizsák, jegy, rohanás. Gyerünk! A Déliben az utolsó szerelvényt kell elérnem. Eddig még mindig összejött. De sokszor éppen csak percek híján. Sietés, izzadás, aggodás árán. Nincs B terv. Ha egyszer lemaradok, hajnalig nincs más vonat. Nem túl biztató. Ezért a feszített tempó.

Sikerült! Már a vonaton ülök. Új jármű, sárga-kék mintás ülésekkel.

Újabb kétórás utazás kezdődik. Újabb tanulás-adag. Elő a ceruzát, lássam, mit nem húztam még alá... A szerelvényen alig valaki, robogunk a cél felé. Álmosodom. Aludni kéne már, de hamarosan odaérek, a sok órás utazás lassacskán véget ér.

Leszállok. A Duna-partján megcsap a friss levegő. Ettől felfrissülök. Hosszú séta következik, a folyóval párhuzamosan, majd következik a Duna-híd. Folyó balról, folyó jobbról. Egy alföl-

dinek félelmetes egy ekkora víztömeg felett járni. Alattam némán hömpölyög a Duna. Megfigyeltem, itt, a folyó felett mindig fúj a szél. Télen, nyáron. Esőben, melegben.

Átérek a túloldalra. Beérek a városba. Már csak néhány utca, és megérkezem a kollégiumba. Jó lenne aludni már. Ledőlni a tiszta és puha ágyba. Hosszú és fárasztó ez az út. Holnap kelni kell. Teljen az index. Még sok benne az üres rubrika...

YOUR FACE IN MY BOXING GLOVES

